

NIKOLAJ HAJTOV

Szeretet

A Guta szurdék sívó, vad taréján nagy szikla tövében ösztövé, agg fenyő nő. A múlt század szülötte. Koronája sebzett, villám szaggatta, csapottan lógnak ágai, akár egy dúlt ernyő. Tülevelei — gyéresen. Ha szél fuvalkodik, nem zeng a szülefenyő, nem zúg a fa, csak kétszázados terhe alatt horkan pihegve halkan, finoman. Csüngő ágkarjai csonkán verdesnek, megsimítják a cserzett szürke törzset.

Alant szakadék viczorog, várja. De kinek kellene ő? Mókus is kerüli, fészeknek sincs helye az ágai oltalmában. A sziklák megtagadják. A szülefenyő azonban rendíthetetlenül áll. Csak előredől, néz le a mélybe. Esztendeit keresi a kövek hasadékaiban?

Figyeli a szüle a kócos kicsifenyőt — a száraz haraszt közül tört elő.

Áll a fenyő egy életen át a marton csüggedetlen, áll és szórja magjait, bízván, hogy a sívó tájat benépesíti, élteni a vágy, hogy nem marad egyedül. De a szél a magokat szertefújja, a szikla őket megöli, a patakba fúlnak. A szívéből szakítja ki őket egyenesen, s a szeme láttára vész ki belőlük az utolsó szemernyi élet... Szíve kimerül a hasztalan szemhullatásba... Sorvad el! S akkor valahára egy csöpp kis utolsó szem erőre kap a sziklarésben...

Kihajt egy remény, s ez megilleti, melegséggel tölti el. Az öreg fenyő egészen a kicsi fölé görnyed, hogy óvja. Tudta, mi az, hogy vihar, hőség is perzselte, hát mind jobban a kicsifenyőre hajol, tépázott ernyőjét mind közelebről borítja fölé — hogy árnyékot adjon neki, hogy a széltől rejtse: el ne törjék törzse, zsenge bőre a napon meg ne égjen. Utolsó tüleveleit is reá hullatta, érezze magát puhán a „csimota”.

Nem értette a jó, botor szüle, hogy holnap a fergeteg a szakadékba lehajítja, hogy kényén nevelt, törekeny gyermekét is kiszakítsa a sziklából majd.

Szondi György fordítása